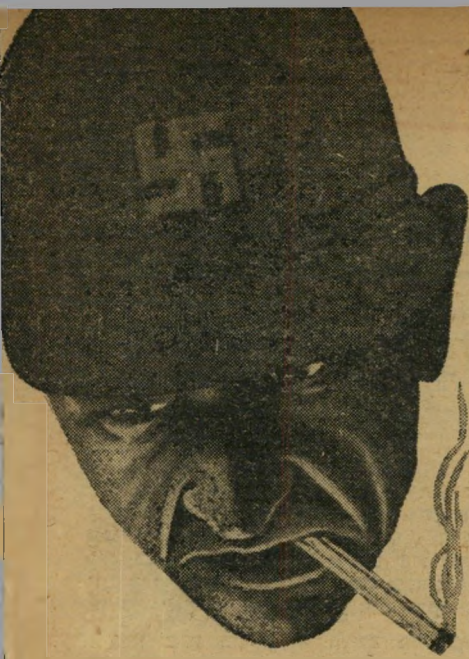

היית

מרגל

עליו... ובכן, החלטת להגיע לשם בצוללת?
"כן," עניתי.

הוא קם וצעד בפסיעות עצבניות על פני החדר. הוא היה חיוור ושפוף קמעה. חזותו העידה בו כי דאגות רבות מעיקות עליו. "איני מצדד ביותר עם רעיון זה," המשיך, "אך זהו עניינך." הוא נשאר עומד. "ידוע לך, כמובן, כי ששת הסוכנים שקדמו לך, סימו את דרכם בכסא החשמלי."

"כן, ידוע לי," עניתי.

הוא משך בכתפיו. "ברור," המשיכתי. "שאהיה בטוח יותר בבית."

הוא נענע בראשו וחיוך חלף על פניו. "כמובן," אמר. "ובכן, כיצד יש בדעתך לפעול?"
"יש לי תנאי אחד."
"תנאי?"

"כן, אני זקוק לאמריקני אמיתי. לא ארפתקן עלוב. אתה מבין? עליו לדעת את צעדי-הריקוד החדשים ביותר ואת השירים הפופולאריים האחרונים. עליו לדעת מה צריך להיות רוחב המכנסים ואורך השיער. עליו לדעת הכל על אודות תחרויות הכדור-בסיס והרכילות ההוליבודית. על אדם זה לשהות במחיצתי עד שאתאקלם."
"האם את מכיר אדם כזה?" שאל ס—
"זוהי הצרה," עניתי. "אין לי כל מושג היכן לחפשו."
"אנו נמצא אדם כזה," השיב ס—.
הראיון נסתיים — — —

שותפי למסע מסגירני

אני רוצה להודיעכם, אמר בילי, "כי מרגל גרמני משוטט חופשי באמריקה. שמו אדוארד גרין. הוא מסוכן מאד. הוא האדם המסוכן ביותר בשירות הבטחון של הרייך הגרמני. חציתי עמו את האוקיינוס האטלנטי." אתה אומר שהנך אמריקני? נכנס חוקר לתוך דבריו, "ועם זאת אתה מודה כי הברחת מרגל גרמני למולדתך?" "עשיתי זאת אך ורק כדי לחזור לאמריקה, כדי שאוכל

עניבת התליין

מרגלים נוהגים לשמור על קשר של שתיקה — אך אני אדבר! פרשתי מן השירות לצמיתות. יש בדעתי להעלות בכתב את כל התחבולות, את כל התככים, את כל הערמומיות השפלה; אם לא, לא יספרו לעולם פרטיו של משחק שטני זה.

רגשותיו של מרגל אינן שונות מרגשות של כל אדם אחר. הוא עשוי להתאהב, ניתן להכנעה עליידי יצרים אנושיים, נתפש לרגעי יאוש מדכא או חדזה רבה. אולם סוהר אוהד גילה לי זאת שלושה ימים לפניו... עם הפחד, הפחד שולט בכל פעולותיו וחודר אל כל מחשבותיו. עליו לעמוד תמיד הכן, להיות תמיד חשדן, ולעולם לא להיות טבעי. מישגה אחד בשיפוט עלול להביאו לגרדום. ואכן, כשלוני באיבחון נקודת-התורפה באופיו של חברי-לרגול, הביאני עד לעניבת התליין במצודת ג'יי. היה זה ה-11 באפריל 1945.

בכתבי שורות אלו נזכר אני במעמד זה. השעה — אחת עשרה לפנהיצה-הרים. באורח רשמי, לא ידעתי כי ב-15 באפריל, דהיינו בעוד תשעים-ושש שעות, בין השעות חמש ושבע בבוקר, יכרוך התליין את החבל סביב ציארי. שלוש עשרה מדרגות ושלושה-עשר קשרים, ככתוב בפרטיכל ה-מחת. בארצות-הברית נוהגים לגלות לאסיר את מועד העלאתו לגרדום. עשרים-וארבע שעות בלבד לפני הקץ. אולם סוהר אוהד גילה לי זאת שלושה ימים לפניו. שליחות מסוכנת זו החלה ב-1944, כאשר נקראתי למשרדו

מהו המוון החביב עליו? מה הוא שותה? האם הוא איטר? האם מערכת העיכול שלו בריאה? האם הוא עיוור-צבעים? האם הוא מבקר בכנסיה? האם הוא מבלה במועדוני-לילה? היש יבלות על רגליו?"

"איני יודע אף אחד מן הפרטים הללו," אמר בילי.

"אז מה אתה יודע?"

"הוא לא איטר," השיב בילי. "זה ידוע לי. העיכול שלו בסדר. המאכל החביב עליו הוא אומצה על אש, והוא שותה חיסקי. הוא מרבה לשותה, אך אינו משתכר." "המשך!"

"יש לו היגיון בריטי."

"זה כבר ידוע לנו. אנו משתדלים לגלות פרטים שאינם ידועים לנו."

המנורה היתה מכחנת הישר לעיניו של בילי, ואילו חוקריו עמדו באפלה. הם התחלפו אחת ל-20 דקות. החקירה נמשכה שעות רצופות, ונועדה להימשך ימים. לא היו רחמים בלבם, ולא אהדה, לא כלפי בילי ולא כלפי הציד החל. אולם העתונות טרם ידעה זאת... "מיתקפה גרמנית נואשת כארדנים." אלה היו הכותרות באותם ימים. גיוויורק, שהיתה כטוחה בנצחון, שהתחילה להתנגד כבר מהרגשת הנצחון, רעדה לפתע, למשך ימים מעטים, נחרדת מן הסיט הנאצי. חוששת מן המלחמה תוסף ותימשך, יראה מן הפלישה היתה לשחא. והמחלקה ללוחמה פסיכולוגית הוסיפה לפעול. אם יפול מרגל גרמני לידי האויב בשעה זו, יהא מזלו ביש במיוחד.

"סיפרתי לכם הכל," חזר בילי ואמר. "איני יודע אף

הסבר הראשון המלא בעברית על חיי מרגל, נכתב על-ידי אריך גימפל,

סוכן מס' 146 של שירות הביון הגרמני במלחמת העולם השנייה

של הממונה עלי. — — —

ראשיתה של ארפתקה

הפיהרר הביט בי בעינים עמומות, מתוך מסגרת עץ חומה-כהה. החדר רוהט מחדש זה מקרוב, ובחללו נישא ריח של צבע טרי. מאוחר חשמלי חג חרש. ד"ר ס— השתעשע בעצבנות בעט שעל מכתבתו. אני יושבתי נכחו. השעה היתה 10 בבוקר. תמה שהותי בגרמניה. היה עלי לצאת לשליחותי האמריקנית. שליחתי מבטי אל הרחוב, בו נראו נשים ליאות מהתקפות-האוויר, נוכחי ומצפיה, כשהן עוסקות בעיסוקיהן היומיומיים. כל אחת מהן צפנה בחובה סיפור קודר. אך לא היה זה מתפקידי לדאוג להן. עמדתי לצאת בשליחות לארצות-הברית.

שבועות ספורים קודם לכן, הייתי בספרד. שמש הימ' התיכון, שלווה, נשים בעלות עינים יוקדות. מלחמת מרג' לים שניטשה על כוס ויסקי במסבאה. ריקודים. רכשתי מכרים חדשים, וכולם התכוונו לנטוש את הספינה הסובעת

פרט נוסף. "האם לא הבחנת בהתנהגותו כפרט כלשהו שאינו רגיל ביותר?" "לא."

"חשוב שנית, אחרת נעזר לך לחשוב."

"איני יודע שום דבר נוסף."

החוקר קרב אל בילי והישר מבטו בעיניו. פניו של בילי רוו ועיניו שקעו עמוק בחוריהן. האור סימא אותו, ובילי רצה לעצום את עיניו אך לא יכול היה לעשות זאת. שוב ושוב אילצוהו חוקרי האפ-בי.אי. להסתכל בהם, להסתכל לתוך האור, להשיב על שאלותיהם. אותן שאלות, לעתים בקול רך, לעתים בשקט, ולעתים ברוע או באדישות. "פרט אחד עולה בזכרוני," אמר בילי. לפתע רוחח לי. הוא חשב כי בזאת ישים קץ לחקירה. "פרט אחד עולה בזכרוני," פתח ואמר. "הבחנתי אצלו בהרגל מוזר. כאשר הוא משלם בעד דבר-מה ומקבל עודף, הוא מכניס אותו תמיד לכיס החזה השמאלי של מקסרונו."

להעמיד את עצמי לשירות השלטונות האמריקניים ולמסור לידם את המרגל הגרמני. אני אמריקני וברצוני לרישאר אמריקני."

אנשי האפ-בי.אי. קבעו שהוא עריק וכי אהדתו לנאציזם גרמה להדחתו מחיל-הים. ניתן אות אועקה! אועקה מיוחדת! היתה זו האועקה הבהולה ביותר שידע האפ-בי.אי. בניו יורק כמשך המלחמה כולה.

"דבר, חזיר, אחרת אמחץ את פרצופך." בילי לא זכה לטיפול עדין. לא, שום מדינה בעולם אינה נוהגת בעדנה בכוגדים מקרב בניה. אותי, לעומת זאת, חקרו בהגינות יתירה, אך על זאת אספר בשרך מאוחר יותר. בילי ישב לפניהם, דמות קסנה ומוגת-לב, רועדת מפחד. "מה מראהו? דבר! דבר! חזור על דברך! בתחילה אמרת שאינו גבוה ביותר, ואחרי-כן אמרת שהוא גבוה מאד. מה תיאורו? דבר, דבר, חזיר! בילי פחד עד שלא היה מסוגל להוציא הנה מפיו. הוא ביקש סיגריה, שניתנה לו בגסות, ואחרי-כן החל מפטפט. הוא מסר תיאורי המלא. הבלשים הפי-

"הייתי מרגל" מאת אריך גימפל הוצאת "דשא" ספרי-כים — 95 אגורות

אחד החוקרים נז בראשו לחבריו, ופרטי-ותי נוסף של המרגל הגרמני, שודר לכל תחנות-המשטרה. שימו לב! שימו לב! חפשו את אדוארד גרין, הוא הוא אריך גימפל, המרגל הגרמני. סודי ביותר! לא רצוי להסריד את מנוחתה של האוכלוסיה האזרחית האמריקנית. כל אנשי האפ-בי.אי. הפנויים ממשמה חיונית, חייבים להתגייס לחיפוש אחרי אריך גימפל! — — —

חידו אותו, כדי להעמידו במבחן ולהיחזקת אם הוא משקר. אך מדוע היה עליו לשקר? הוא ראה קרן-תקוה זעירה; הוא קיווה שאם יתפשוני, יוכל הוא לקבל חנינה בתמורת האינפורמציה שמסר נגדי. התקוה היתה קלושה, אולם כאשר אובדת לאדם כל תקוה חיונית, יכול הוא תמיד לברות תקוה חדשה מלבו. "המשך לדבר! אינך כה טיפש!" אמר בלש מן-קומה, מוצק. "פתח פיה, בילי. תספר לנו על דברך. תספר לנו על דברך. תספר לנו על דברך."

וארוז את חפציהם לקראת הבריחה. הם כבר זייפו תעודות בשמות בדויים. הצטיידו בדולרים ובפרנקים שווייציים, ודנו ללא נקיפת-מצפון על תכניותיהם לעתיד. מה לכל הדברים הללו — ולי? אני עמדתי לנסוע בשליחות לארצות-הברית.

"האמן לי," אמר ד"ר ס—. "הייתי רוצה לחסוך ממך משימה זו, אך אין לנו אדם הדובר את השפה ברהיטות